

Z d ů v o d ů:

V provedení hmotněprávních zmatků čís. 9 a), c) a 10 § 281 tr. ř. dovozuje stížnost, že nalézací soud podřadil zjištěný skutek pod předpis trestního zákona o krádeži, ač jde o podvod. Tím provádí stížnost zmatek podle čís. 10 § 281 tr. ř., nikoliv též podle čís. 9 a) a c), na něž v této souvislosti číselným označením poukazuje.

Stěžovatel vychází z názoru, že vkladní knížky jsou papíry pouze legitimačními, sloužícími osobě, na jejíž jméno byly vydány; z toho důvodu nemají prý ceny, nechť znějí na jakýkoli vklad, nehledí-li se ke zcela bezvýznamné ceně materiálu, z něhož byly vyrobeny. Z toho vyvozuje stěžovatel, že útok na majetek osoby, jíž knížka i vklad náleží, je spáchán teprve vybráním vkladu, a poněvadž toto se děje za spolupůsobení úředníků peněžního ústavu, dopouští se tím prý pachatel podvodu, nikoli krádeže. Tento názor o právní povaze vkladních knížek je zcela mylný.

V právní nauce, v judikatuře i ostatně v obyčejné praxi životní není sporu o tom, že jde o cenné papíry svědčící majiteli, takže každý, kdo předloží vkladní knížku, je pokládán za řádného držitele a vyplatí se mu ze vkladu požadovaná částka. To vyplývá výslovně z § 10 zák. ze dne 14. dubna 1920, č. 302 Sb. z. a n., kterým jsou upraveny právní poměry spořitelen, a obdobné předpisy jsou vydány o vkladních knížkách jiných peněžních ústavů. Je proto vkladní knížka v ruce každého držitele předmětem majetkovým, věcí movitou ve smyslu § 171 tr. zák. a cena odcizené vkladní knížky se rovná částce vkladu, pokud není knížka vinkulována nebo není na závalu umořovací řízení. Jestliže už předpoklad právního názoru stěžovatelova je mylný, padá tím i závěr z něho vyvozený, že trestný čin je spáchán nebo dokonán teprve neoprávněným vybráním vkladu. Trestnost je založena již odnětím vkladní knížky pro užitek pachatele, tedy v úmyslu zlodějském. Byl proto napadeným rozsudkem skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, správně uvažován jako krádež a zmateční stížnost je v tomto směru bezpodstatná.

Odůvodněná je však zmateční stížnost s hlediska zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. — — — Při novém projednání bude soudu první stolice též uvažovati o případném přibrání druhého znalce písma (§ 118 tr. ř.), neboť zpráva policejního ředitelství, byť i podaná na základě zkoumání písma soudním znalcem u tohoto úřadu, ale vyžádaná pouze četnictvem, nemůže nahraditi posudek znalce před soudem podaný. Když pak i tato zpráva označuje obžalovaného jen za p r a v d ě p o d o b n ě h o p a c h a t e l e a posudek může býti podán jen u srovnání pouhých dvou slov, je zřejmo, že nejde o případ nepochybný. Ostatně i nález a posudek soudního znalce vzbuzuje pochybnosti, jež nalézacímu soudu ušly.

Čís. 5464.

Je důvodem k navrácení v předešlý stav, zamítl-li nalézací soud, nerozhodnuv o včas podané žádosti obžalovaného, aby mu byl k podepsání zmateční stížnosti zřízen obhájce chudých, tuto zmateční stížnost

proto, že nebyla opatřena podpisem advokáta, ač byla obžalovanému za tím účelem vrácena.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Zm I 1249/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací povolil ke stížnosti — správně žádosti — obžalovaných J. G. a R. G. navrácení v předešlý stav ohledně lhůty stanovené jim k podpisu advokátem jejich zmáteční stížnosti do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. července 1935, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle § 81 tr. z., zrušil usnesení téhož soudu z 5. listopadu 1935, jímž byla jejich zmáteční stížnost zamítnuta, a rozhodl o zmáteční stížnosti ve věci samé.

Z d ů v o d ů:

Usnesení z 15. října 1935, kterým bylo obžalovaným uloženo, aby provedení zmáteční stížnosti dali do tří dnů podepsati advokátem, bylo doručeno obžalované R. G. dne 17. října 1935 a obžalovanému J. G. dne 18. října 1935.

Podáním došlým na soud dne 19. října 1935 oznámili obžalovaní, že jim není možno pro nemajetnost dáti se zastoupiti advokátem a žádali o přidělení obhájce z moci úřední. Tato žádost zajisté neměla jiného smyslu a účelu, než aby jim nalézací soud ustanovil k podpisu jejich zmáteční stížnosti zástupce chudých. Soud o této žádosti obžalovaných vůbec nerozhodl, nýbrž teprve dne 21. října 1935, tedy posledního dne nahoře zmíněné třídenní lhůty, předložil spisy státnímu zastupitelství k návrhu. Toto navrhlo, aby zmáteční stížnost obžalovaných byla zamítnuta, aniž uvedlo, z jakých důvodů. Nalézací soud pak usnesením ze dne 5. listopadu 1935 zmáteční stížnost obžalovaných zamítl s odůvodněním, že nebyla opatřena podpisem advokáta, ač byla obžalovaným za tím účelem vrácena.

Obžalovaní zakročili u nalézacího soudu o zřízení obhájce chudých k podepsání zmáteční stížnosti včas a není pochyby, že při včasném a vhodném vyřízení jejich žádosti (na příklad telefonickým uvědomením místního obhájce, jenž přicházel v úvahu) mohla býti zmáteční stížnost opatřena podpisem obhájce ve lhůtě usnesením ze dne 15. října 1935 stanovené. Že příkaz tímto usnesením daný nebyl splněn, stalo se bez viny obžalovaných pro okolnosti, jimž čeliti neměli možnosti. Bylo proto jejich stížnosti, která svým obsahem je v pravdě žádostí za navrácení v předešlý stav ve smyslu § 364 tr. ř., vyhověti.

Čís. 5465.

Finanční stráž, konajíc službu v cukrovaru, je formálně oprávněna kontrolovati netoliko osoby vycházející z ohrady podniku vraty nebo dveřmi, nýbrž i osoby bydlící uvnitř ohrady, má-li podezření, že přenášejí nezdaněný cukr z výroby do bytů.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Zm II 75/35.)